

“No venim a fer llàstima, venim a demanar solidaritat”

DIRECTA.CAT :: 11/05/2015

Recordan a Barcelona que “combatre les causes comunes de la violència d’aquest sistema que reprimeix, espolia i explota és també lluitar per Ayotzinapa”

Un comitè de familiars i companys dels 43 estudiants desapareguts a Mèxic recorda a Barcelona que “combatre les causes comunes de la violència d’aquest sistema que reprimeix, espolia i explota és també lluitar per Ayotzinapa” Quatre membres del comitè de familiars i companyes dels 43 estudiants desapareguts a Ayotzinapa han visitat Barcelona el passat cap de setmana. [GEMMA PARERA 11/05/2015 Nova Rússia busca consolidar-se políticament enmig de l'enquistat conflicte ucraïnès](#)

L'Eurocaravana 43 -un comitè format pel pare d'un dels 43 estudiants desapareguts el passat 26 de setembre a Ayotzinapa, a l'estat mexicà de Guerrero; un company de l'Escola Normal Rural i un advocat defensor dels drets humans- s'ha aturat aquests dies, del 8 al 10 de maig, a Barcelona per denunciar la greu situació de vulneració dels drets humans a Mèxic, i ha confluït amb diferents moviments socials i lluites de la ciutat que han donat suport a la seva causa.

Aquest comitè està fent una ruta per dotze estats d'Europa per denunciar la desaparició forçosa dels 43 estudiants de l'Escola Normal Rural d'Ayotzinapa i establir aliances amb la societat civil a escala internacional. Demanen solidaritat i pressió als governs europeus per trencar amb tot tipus de tractat comercial i vincle econòmic amb un govern mexicà que garanteix les inversions estrangeres, però que no respecta els drets humans.

L'**advocat Román Hernández**, membre de l'Eurocaravana 43, va explicar en roda de premsa, aquest dissabte 8 de maig al Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, les reivindicacions d'aquest Comitè: “volem informar a la societat civil i denunciar la greu crisi en matèria de drets humans a Mèxic”, en un context de **més de 23.000 persones desaparegudes i 250.000 assassinades en els darrers deu anys al país**. “Com ho expliquen? Donant la culpa al narcotràfic de tot”, explica Omar García, estudiant d'Ayotzinapa. «Per què el poble ha de pagar una guerra mentre el govern fa pinya amb els narcotraficants i les màfies empresarials?»

Hernández també va recordar els resultats de la investigació de la Comissió Interamericana de Drets Humans i algunes de les recomanacions referents a continuar la recerca dels estudiants normalistes, obrir noves línies d'investigació, apuntant cap a l'Exèrcit per la seva probable responsabilitat en la desaparició, i tipificar el delictes de desaparició forçada, el que significaria reconèixer que el Govern mexicà incompleix els drets humans.

Una trobada a l'Àgora Juan Andrés Benítez, al barri del Raval, va donar la benvinguda als familiars i companyes dels estudiants / Paulina Flores

Eleucadio Ortega, camperol i pare d'un estudiant desaparegut, ha explicat durant la seva visita a Barcelona que "exigim al govern que ens lliuri vius als nostres fills" i assenyala la importància de pressionar-lo perquè retiri l'exèrcit i la policia federal, els quals "no serveixen per a res, només ens estan intimidant". També ha recordat que "a Mèxic no hi ha justícia per als camperols; no creiem en el Govern mexicà". Insisteix en la responsabilitat del Govern, de l'exèrcit i la policia federal, i denuncia l'ocultació de la veritat i que són víctimes d'una campanya d'estigmatització a causa de la qual **"s'ha utilitzat als grans mitjans privats nacionals i internacionals com una plataforma per difondre mentides referents als pares i mares"**, afirma. Tot i així, "la societat civil s'ha mantingut informada, la majoria de vegades, gràcies a la feina dels mitjans lliures".

"Estem en peu de lluita, exigim que ens lliurin els nostres fills"

L'Escola Normal Rural d'Ayotzinapa forma part d'un conjunt de centres docents que van ser fundades després de la revolució mexicana com a projecte d'alfabetització, seguint un model d'educació socialista i una formació que va més enllà de l'eix acadèmic, ja que incorpora l'activitat camperola, l'autogestió i la participació de l'alumnat. **"Si l'alumne ha d'anar a treballar les terres, el mestre també, els dos estan al mateix nivell"**, explica **Omar García, estudiant d'Ayotzinapa**, en relació a la filosofia d'aquestes escoles que "tenen un paper molt important en les comunitats rurals" i que han estat perseguides, amb el tancament de diversos centres i l'assassinat l'any 2008 "de dos companys". "L'estat mexicà va en una direcció, nosaltres anem en una altra", conclou García.

En una trobada adreçada als mitjans lliures de Barcelona, el diumenge 10 de maig, a Aurea Social, els representants de l'Eurocaravana 43 van compartir el relat de la repressió viscuda el 26 de setembre de 2014. Segons que explicava Román Hernández, l'Escola Normal Rural va formar una comissió que es dirigia a la ciutat d'Iguala, amb l'objectiu de fer una col·lecta de recursos econòmics per assistir a la marxa prevista pel 2 d'octubre següent a la Ciutat de Mèxic en commemoració de la matança de Tlatelolco. En un operatiu de la policia municipal, **els estudiants van ser interceptats quan havien aconseguit expropiar autobusos que havien de traslladar els manifestants a la marxa de la capital**. La policia disparà amb el resultat de dos estudiants ferits de forma greu, encara avui hospitalitzats i un d'ells en estat de coma, i diverses persones assassinades. Julio César Mondragón Fortes es separà dels estudiants i l'endemà va ser trobat sense vida i sense rostre.

43 estudiants més es troben desapareguts des d'aquella nit. Mestres, companys, familiars i organitzacions defensores dels drets humans van començar aleshores una acció urgent demanant al Govern mexicà la reaparició en vida dels 43 d'Ayotzinapa. La primera resposta del govern federal va ser considerar els fets com un problema local, però el moviment de suport als estudiants normalistes va créixer amb accions arreu del país i en l'àmbit

internacional, el que, juntament amb les pressions de les organitzacions de drets humans, va forçar al govern a obrir línies d'investigació.

La primera resposta que les autoritats van plantejar estava relacionada amb el vincle dels estudiants amb un grup de violència organitzada, la qual cosa, segons Hernández “és una forma de revictimització, perquè és posar en la víctima les causes de la seva desaparició forçada”, fet que va ser àmpliament condemnat per les organitzacions de drets humans.

La manifestació es van aturar davant de les treballadores subcontractades i autònomes de Telefónica- Movistar, les quals havien ocupat l'antiga botiga del Portal de l'Àngel d'aquesta companyia

La segona resposta de **l'Executiu va ser intentar responsabilitzar de la desaparició al narcotràfic amb la presentació de restes de cossos trobats en un abocador dels voltants de Cocula**, fet que també va quedar desmentit. “Donat el desprestigi del Govern mexicà pels alts nivells d'impunitat, i davant la desconfiança dels pares i mares i la incapacitat del govern per fer investigacions científiques que garanteixin veritat i la justícia, es va demanar la intervenció d'un l'equip argentí de medicina forense, fet que ha permès evidenciar científicament que els cossos no eren dels estudiants”, explica Hernández. Només van ser identificades les restes d'un dels joves, Alexander Mora Venancio, però entre les altres despulles hi havia ossos de pollastre i pròtesis dentals que no coincideixen amb l'historial clínic dels normalistas.

“Com podem creure el Govern mexicà? Es pensava que, com que són camperols, ens podia enganyar fàcilment, però no podem acceptar uns cossos que no són els dels nostres fills - afirma Eleucadio Ortega, pare de Mauricio, un estudiant desaparegut-. Estem en peu de lluita, exigim que ens lliurin els nostres fills. No podem seguir permetent que el govern segueixi massacrant-los”.

Complicitat de lluites i solidaritat des de Barcelona

El dissabte 9 de maig al migdia, una trobada a l'Àgora Juan Andrés Benítez, al barri del Raval, va donar la benvinguda al comitè de familiars i companyes dels estudiants desapareguts a Ayotzinapa, en la qual es van compartir salutacions, menjar i música tradicional mexicana.

Va ser una oportunitat d'acostar lluites en un context en el qual, com afirma Román Hernández, **“entenem que la desaparició forçada dels nostres companys té causes comunes a altres tipus de violència, com la mort de milers de persones que intenten creuar el Mediterrani** o la brutalitat policial que assassina a persones a Barcelona i a altres ciutats d'Europa. Les mateixes causes que generen l'espoli dels territoris dels pobles originaris a Mèxic on treballen els normalistas rurals són les que permeten l'espoli i la guerra d'extermini dels pobles de Palestina o el Kurdistan”. Per això creu que “cal organitzar-se i lluitar contra la brutalitat policial, les guerres d'extermini o pels drets de les persones migrants; combatre les causes comunes de la violència d'aquest sistema que reprimeix, espolia i explota és també lluitar per Ayotzinapa”.

“Volem informar a la societat civil i denunciar la greu crisi en matèria de drets humans a Mèxic” va afirmar l'advocat Román Hernández, en una roda de premsa al Col·legi de l'Advocacia / Paulina Flores

Des d'aquesta perspectiva de causes i lluites compartides, el comitè ha convidat a la societat civil, als col·lectius, organitzacions socials i estudiantils i als mitjans lliures a construir garanties reals de no repetició; unes garanties que creuen que no es poden demanar a les mateixes persones que estan en l'origen de la violència. “Els drets no es pidolen ni s'exigeixen, els drets es prenen, s'exerceixen”.

Amb aquesta finalitat, a la tarda de dissabte es va convocar una manifestació a la plaça Universitat per fer sentir les seves reivindicacions i treballar en la construcció de garanties contra la impunitat des del carrer. L'acte es va iniciar amb la lectura del manifest de l'Assemblea Ayotzinapa Catalunya, al qual van seguir comunicats de suport de diferents entitats, entre elles CGT Catalunya que va denunciar aquest cas com “un cas de repressió dura com tants altres a Mèxic que no han estat escoltats”; des del col·lectiu HIJOS (Hijos e Hijas por la Identidad y la Justicia contra el Olvido y el Silencio) es va defensar que “tota injustícia que queda en l'oblit i el silenci genera impunitat”; Tanquem els CIE va aprofitar per recordar els milers de persones mortes i desaparegudes a les fronteres, als Centres d'Internament d'Estrangers i durant les deportacions; també van intervenir el col·lectiu Solidaritat Antirepressiva de Terrassa, i el grup de suport a Mumia Abu- Jamal.

Tot seguit, amb **crits de “Ayotzinapa vive”, “Vivos se los llevaron, vivos los queremos”**, unes 2.000 persones van sortir en manifestació des de la plaça Universitat cap a la plaça Catalunya, on es van aturar davant de les treballadores subcontractades i autònomes de Telefónica- Movistar, les quals havien ocupat la botiga del Portal de l'Àngel d'aquesta companyia per visibilitzar una vaga silenciada per molts mitjans. Allà es van expressar mostres de reconeixement a la seva lluita contra l'explotació laboral i se'ls va informar de la greu situació que viu Mèxic. “No venim a fer llàstima, venim a demanar solidaritat”, va dir Omar García, estudiant d'Ayotzinapa. La manifestació va seguir per la Via Laietana i va finalitzar a la plaça de Sant Jaume, però la caravana continua el seu camí molt més enllà, per la dignitat, l'esperança i la justícia, ara amb més complicitats, afinitat i reconeixement a nivell de tot el món.

<https://directa.cat/actualitat/no-venim-fer-llastima-venim-demanar-solidaritat-0>

<https://ppcc.lahaine.org/lno-venim-a-fer-llastima>